

Kitab Daniel - Nomer Patang Puluh Loro

Pranala-Pranala Pangubung

Jeff Pippenger

2024-01-06

Yokanan Pambaptis iku nabi panguwung sing nyambungake.

“Nabi Yohanes iku dadi pangiket sing nyambungaké antarané loro jaman tatanan ilahi. Minangka wakilé Allah, dhèwèké maju ngatonaké sesambungané angger-angger lan para nabi karo tatanan Kristen. Dhèwèké iku pepadhang kang luwih cilik, kang bakal disusul déning Pepadhang kang luwih ageng. Pangrasané Yohanes dipadhangi déning Roh Suci, supaya dhèwèké bisa madhangi bangsane; nanging ora ana pepadhang liya sing tau sumunar utawa bakal sumunar kanthi cetha mangkono marang manungsa kang wis tiba, kajaba pepadhang kang medal saka piwulang lan tuladha Yesus. Kristus lan misi Panjenengané mung kasumerepan kanthi samar minangka pralambang ana ing kurban-kurban kang kabayang. Malah Yohanes dhéwé durung ngertèni kanthi sampurna bab urip kang bakal teka, kang langgeng, lumantar Sang Juru Slamet.” *The Desire of Ages*, 220.

Gusti Yesus ugi dados nabi panggandheng.

“Kristus sampun nuntun margi saking bumi dhateng swarga. Panjenenganipun dados pranala pangiket antawisipun kalih donya punika. Panjenenganipun ndhatengaken katresnan lan kauningan manahipun Gusti Allah dhateng manungsa, lan ngangkat manungsa lumantar kasaenan-kasaenan Panjenenganipun supados kapanggih kaliyan pandamaining Gusti Allah. Kristus punika margi, kayekten, lan gesang. Angèl sanget pakaryanipun ndhèrèk maju, langkah demi langkah, kanthi rekasa lan alon, nglajeng maju lan munggah, wonten ing margi kasucèn lan kasantosan. Nanging Kristus sampun nyawisaken pepak sarana kangge maringi kasantosan enggal lan kakiyatan ilahi ing saben langkah majeng wonten ing gesang ilahi. Punika kawruh lan pengalaman ingkang dipuntosaken sanget déning para tangan ing kantor, lan kedah dipungadhahi, menawi boten, saben dinten piyambakipun ngasta cacad tumrap pakaryanipun Kristus.” *Testimonies*, jilid 3, 193.

Pakaryan kenabiané Yohanes Pembaptis kalebu nyambungaké tatanan panggawéné pangluwaran ing bumi karo papan suci ing swarga. Tembung-tembung kapisan sing diucapaké Yohanes nalika dhèwèké wiwitan ndeleng Gusti Yésus yaiku:

Esuke, Yokanan weruh Gusti Yesus rawuh marani dheweke, banjur ngandika, Lah Cempening Allah, kang ngilangaké dosa jagad. Yokanan 1:29.

Nanging sanadyan Yokanan bakal ngenali peralihan saka Israèl kuna menyang Israèl rohani, pangertené bab peralihan iku winates.

Sang Kristus ngandika, minangka pambener tumrap Yohanes, “Nanging kowé padha metu arep ndeleng apa? Nabi? Ya, Aku pitutur marang kowé, malah luwih saka nabi.” Yohanes iku ora mung nabi kanggo medhar prakara-prakara kang bakal kelakon ing tembé, nanging uga anaking prasetya, kapenuhan ing Roh Suci wiwit lair, lan wis katetepaké déning Allah kanggo nindakake pakaryan mirunggan minangka sawijining pambaru, yaiku nyawisaké sawijining umat supaya bisa nampani Sang Kristus. Nabi Yohanes iku dadi gegandhènging loro jaman pangayoman sih-rahmat.

“Agamané wong Yahudi, minangka akibat saka panyimpangé saka Gusti Allah, akèh-akèhé mung dumadi saka upacara. Yokanan iku pepadhang kang luwih cilik, kang kudu dilanjutaké déning pepadhang kang luwih gedhé. Dhèwèké kudu ngoyak kapercayané rakyat marang tradhisi-tradhisiné, lan ngélingaké wong-wong mau marang dosa-dosané, sarta nuntun wong-wong mau marang pamratobat; supaya wong-wong mau kasiyapaké kanggo ngregani pakaryané Kristus. Gusti Allah maringi marang Yokanan lumantar ilham, madhangi nabi iku supaya bisa nyingkiraké takhayul lan pepeteng saka batané wong-wong Yahudi kang jujur, kang amarga piwulang-piwulang palsu sajroning turun-temurun wis nglumpuk ana ing dhèwèké.”

“Murid kang paling asor sing ndherek Gusti Yesus, sing nyekseni mukjijat-mukjijaté, lan ngrungokaké piwulang-piwulang panduman ilahi saka Panjenengané, sarta krungu tembung-tembung panglipur kang medal saka lambéné, iku luwih oleh hak istimewa tinimbang Yohanes Pembaptis, awit dhèwèké kagungan pepadhang kang luwih cetha. Ora ana pepadhang liya kang wis madhangi, utawa bakal tau madhangi, budi manungsa dosa kang wus tiba, kajaba pepadhang kang wus lan isih kaparingaké lumantar Panjenengané sing dadi pepadhangé jagad. Kristus lan misi Panjenengané mung kasumurupan kanthi samar lumantar kurban-kurban kang mung minangka wewayangan. Malah Yohanes piyambak ngira yèn pamaréntahan Kristus bakal ana ing Yerusalem, lan yèn Panjenengané bakal netepaké karajan kadonyan, kang para kawulané bakal dadi wong-wong suci.” *Review and Herald*, 8 April 1873.

Rasul Paulus uga minangka nabi pranala pangubung sing kapacak kanggo ngenali pangetrapan-pangetrapan sunnat nabi saka transisi harfiah tumuju marang kang rohani. Panjenengané mangertos manawa Yerusalem kang harfiah wis ora dadi Yerusalemé sunnat nabi manèh, amarga nalika iku wus ngalami transisi tumuju Yerusalem swarga.

Awit Agar iku Gunung Sinai ing tanah Arab, lan cocog karo Yerusalem kang saiki ana, sarta kaiket ing pangawulan bebarengan karo anak-anake. Nanging Yerusalem kang ana ing dhuwur iku mardika, yaiku ibuné kita kabèh. Galatia 4:25, 26.

Ing pasal kapindho saka 2 Thessalonians, kang wis kita rembag, Paulus netepake manawa Roma pagan kang harfiah iku kakuwatan sing nahan Roma kepausan rohani supaya ora munggah ing dhampar nganti taun 538. Ing pasal iku panjenengane netepake manawa “manungsa dosa” kang lenggah ing Padalemaning Allah, iku “raja” kang padha uga diidentifikasi déning Daniel ing pasal kaping sewelas, ayat telung puluh enem. Bukti manawa “raja ing sisih lor” ing enem ayat pungkasan saka Daniel pasal kaping sewelas iku

kapausan dadi kunci kanggo netepake rerangkèning kayekten kang digunakaké déning Future for America wiwit tambah ing kawruh ing taun 1989.

Ing bab kang padha, Paulus netepaké pakaryané Roma kapir minangka sing nahan munggahé kakuwasan kapapaan, nganti tekan wektu nalika Roma kapir bakal disingkiraké; kanthi mangkono dhèwèké uga netepaké yèn “kang saben dina” ing kitab Daniel iku Roma kapir. Kabeneran iku banjur dadi kunci utama kanggo netepaké rerangkèning kabeneran kang ngasilaké tambah ing kawruh ing taun 1798.

Ing sajarahipun William Miller, pesen punika dipunwartakaken nalika badhé kalampahan satunggaling transisi saking gerakan Philadelphian dhateng gerakan Laodicean. Ing sajarahipun Future for America, transisi saking gerakan Laodicean dhateng gerakan Philadelphian sapunika saweg kalampahan.

Kayektèn kang dipratélakaké déning Paulus ana ing 2 Tesalonika, kang nandhani owahing tatanan saka Roma kapir kang harfiah tumuju Roma kapapan kang rohaniah, dadi rerangkèn dhasar tumrap pangerten kenabiané Miller. Loro-loroné, Yohanes Pembaptis lan Paulus, padha diangkat kanggo nerangaké owahing tatanan saka kang harfiah tumuju kang rohaniah. William Miller dipratipèkaké déning Yohanes Pembaptis, lan ana ing pakaryané iku dadi prakara kang wigati yèn dhèwèké mangertèni sesambungan lan owahing tatanan antarane Roma kapir lan Roma kapapan, yaiku owahing tatanan kang Yohanes diangkat kanggo nandhani.

Ana limang rujukan tumrap “kang saben dina” ing kitab Daniel, lan rujukan-rujukan iku tansah ndhisiki sawijining pralambang bab kakuwasan kapausan. Ing konteks transisi kenabian kang kita rembug, kabèh limang rujukan iku nyakup perpindhahan saka Roma harfiah menyang Roma rohani. “Kang saben dina” ing kitab Daniel iku salah siji saka bebener-bebener kang kagambarake ing loro lèmpêngé Habakuk, mula iku minangka bebener dhasar kang kudu dibèlani; sawijining bebener kang ing pungkasané bakal katutupan déning permata-permata lan dhuwit recehan palsu lan tiron. Dudu sawijining kacilakan manawa saben bebener kang kagambarake ing loro bagan suci iku nduwèni panyengkuyung ilahi kang langsung ana ing sajroning tulisan-tulisan Ellen White. Nampik salah siji waé saka bebener-bebener dhasar mau (kalebu “kang saben dina”), tegesé ing wektu kang padha uga nampik panguwasa Roh Wangsit.

“Banjur aku weruh gegayutan karo ‘Saben Dina,’ manawa tembung ‘kurban’ iku ditambahaké déning kawicaksananing manungsa, lan ora kalebu ing teks; lan manawa Gusti maringi pamrayoga sing bener bab iku marang wong-wong sing nglairaké sesambat bab jam pangadilan. Nalika isih ana kasawijèn, sadurungé taun 1844, meh kabèh padha manunggal ing pamrayoga sing bener bab ‘Saben Dina;’ nanging wiwit taun 1844, ana ing sajroning kabingungan, pamrayoga-pamrayoga liya wis ditampa, lan pepeteng sarta kabingungan banjur ndhèrèk.” Review and Herald, November 1, 1850.

Wong-wong “sing nyuarakake sesambat bab jam pangadilan,” mangertèni “kang saben dina” minangka pralambang paganisme, lan/utawa Roma kapir. Pangertené nyakup kasunyatan

manawa wong-wong mau mangertèni yèn tembung “kurban” ora klebu ing pethikan ing kitab Daniel, ing panggonan tembung iku wis ditambahaké déning para juru tarjamah (kanthi kawicaksanan manungsa) saka Alkitab King James. Pangerten para pelopor uga nyakup yèn “kang saben dina” iku tansah kaaturaké sesarengan karo salah siji saka loro pralambang kakuwasan kapapan, lan yèn paganisme (“kang saben dina”) tansah ndhisiki pralambang kapapan. Kabèh mau tansah diidentifikasi miturut urutan nalika mlebu ing sajarah kenabian. Kitab Daniel lan Wahyu ora tau nyimpang saka urutan sajarah yèn paganisme ndhisiki kapapan, lan nalika kitab Wahyu ngenalaké kakuwasan katelu kang njalari kasunyatan sepi, yaiku nabi palsu, urutan mau tansah kajagi.

Tanpa piwulang Paulus manawa prakara-prakara harfiah sajroning ramalan wus ngalih dadi prakara rohaniah ing mangsa salib, bakal tuwuh sawijining dilema gegayutan karo pitedah Kristus bab karusakan Yerusalem kang kapacak ing sakabèhé Injil kajaba Injil Yohanes. Loro pralambang kapausan kang magepokan karo “kurban saben dina” ing kitab Daniel yaiku pangawon kang njalari kasirnan lan panerak kang njalari kasirnan. Loro pralambang iku makili tandha kéwan galak (pangawon) lan gambaré kéwan galak (panerak).

Pelanggaran sing ngidini kapausan matèni wong-wong sing dianggep minangka bidah yaiku panggabungan gréja lan nagara, kanthi gréja sing nguwasani sesambungan iku. Mangkono, Daniel nggambaraké panggabungan gréja lan nagara, yaiku gambar saka kéwan paus, minangka pelanggaran kasunyatan sepi. Kitab Suci nandhani panyembahan brahala minangka jejjikan, lan kabèh panyembahan brahala saka kakuwasan paus kagambaraké lumantar sabat brahalaé, sing déning Yohanes diarani tandha kéwan iku, lan déning Daniel diarani jejjikan kang ndadèkaké sepi.

Lan saka salah siji antarané mau metu sawijining sungu cilik, kang saya dadi gedhé banget, tumuju ing sisih kidul, lan tumuju ing sisih wétan, lan tumuju ing tanah kang endah. Sarta sungu iku saya dadi gedhé, nganti tekan marang bala langit; lan saperangan saka bala mau lan saka lintang-lintang dipunbuwang menyang lemah, sarta dipunidak-idak. Malah, dhèwèké ngluhuraké awaké dhéwé nganti marang pangérané bala, lan kurban saben dina dijupuk saka Panjenengané, lan papan pangibadah suci kagungané dipunrubuhaké. Lan sawijining bala dipunrahaké marang dhèwèké nglawan kurban saben dina marga saka panerak, lan bebener dipunbanting menyang lemah; lan dhèwèké tumindak, sarta kasil makmur. Daniel 8:9–12.

Ayat-ayat punika badhé kita rembag kanthi langkung rinci ing artikel sanès, nanging ing ayat kaping sewelas, kakuwasan ingkang ngluhuraken piyambak nglawan Kristus punika inggih Rum kapir, nalika piyambakipun nyobi matèni Panjenenganipun nalika miyosipun lan lajeng pungkasanipun nindakaken punika wonten ing salib. Ayat punika nyariosaken bilih “dening piyambakipun” (Rum kapir), “kang saben dinten punika kasingkiraken.” Tembung Ibrani ingkang dipunjarwakaken dados “kasingkiraken” punika “rum,” lan tegesipun inggih “ngangkat munggah lan ngluhuraken”. Rum kapir badhé ngangkat munggah lan ngluhuraken agami kapir, lan punika saestu ingkang dipuntindakaken wonten ing sajarah. Mila saking punika piyambakipun kaaranan Rum “kapir”.

Ayat sabanjuré netepaké yèn Roma kapapaan diparingi sawijining “bala” (kakuwatan militèr), kang nglawan, utawa kang bakal ngalahaké “kang saben dina” (kapitayahan pagan). Iki uga sawijining kasunyatan sajarah, awit kakuwatan militèr dipigunakaké déning kapapaan (sanadyan dhèwèké ora tau nduwèni tentara dhéwé), kanggo ngalahaké alangan kang dipasang marang munggahé marang kakuwatan. Kakuwatan iku asalé saka Roma pagan. Kakuwatan militèr kang dipigunakaké mau diparingaké marang dhèwèké lumantar “panerak,” awit panerak kang ndadèkaké dhèwèké bisa ngendhalèkaké bala-tentarané para ratu kang njumenengaké dhèwèké ing dhampar ing taun 538, yaiku panerak awujud gabungan gréja lan nagara. Kaping pisan Roma pagan dirembug ing ayat sewelas, kanthi mratélakaké marang sing nyinau yèn Roma pagan bakal nglawan Kristus, lan yèn iku bakal ngluhuraké agama paganisme.

Ayat sabanjuré nggambarake panerak saka gabungan gréja lan nagara kang ndadèkaké kapapanan bisa ngalahaké lan nyingkiraké panyangga kang biyèn ditindakaké déning Roma kapir marang dheweke. Sajarah ndhukung panrapan saka loro ayat mau. “Saben dina” nggambaraké salah siji: Roma kapir, yaiku kakuwatan kang nglawan Kristus, utawa agama kapirisme kang diluhuraké déning Roma kapir. Lambang “saben dina” banjur diterusaké déning kapapanan, amarga iku nandhani panerak gabungan gréja lan nagara kang dadi prakara sing maringi kakuwatan marang kapapanan kanthi sawijining bala kanggo nindakaké pakaryan regedé. Panganggoné kang katelu déning Daniel tumrap “saben dina” yaiku pitakonan kang ngasilaké wangsulan, yaiku tugu utama Adventisme.

Banjur aku krungu ana sawijining wong suci ngandika, lan wong suci liyane ngandika marang wong suci tartamtu kang lagi ngandika mau, “Nganti kapan sesanti bab kurban saben dina lan panerak kang njalari karusakan iku bakal lumaku, nganti pasucèn lan bala katon padha kapasrahaké supaya diidak-idak?” Daniel 8:13.

Ing ayat iki, pitakonan kang diajokaké yaiku nganti suwene wahyu iku, mangka njaluk wangsulan kang makili sawijining kurun wektu, dudu sawijining titik wektu. Pitakonan iku ora ngenani ing tanggal pira wahyu iku bakal kalakon, nanging ngenani suwene wahyu iku. Ayat iku ora takon, “Kapan?”, nanging takon, “Nganti suwene?” Wahyu iku ngenani kakuwasan-kakuwasan kang ndadèkaké sepi lan rusak, yaiku paganisme kang dilambangaké minangka “kang saben dina,” lan kepausan kang dilambangaké déning panerakane kepausan, kang kalakon nalika dheweke nindakaké laku jina karo para ratu ing bumi. Loro kakuwasan kang ndadèkaké sepi lan rusak mau, yaiku paganisme kang banjur diterusaké déning kepausan, bakal ngidak-idak papan suci lan umat sajroning wektu “pitu mangsa.”

Penting kanggo mangertèni yèn nginjak-injak papan suci kang harfiah, kang diwiwiti ing jaman Babil, lan terus nganti tumekaning karusakané Yérusalèm déning Roma kapir ing taun 70 M, iku ditindakaké déning kakuwasan-kakuwasan kapir wiwit saka wiwitaning sajarah nganti pungkasané. Mulané, kapirisme harfiah ing wangun jamak iku kang nginjak-injak papan suci harfiah lan bala harfiah (umaté Allah). Nanging, Roma rohaniah iku kang nginjak-injak Yérusalèm rohaniah lan Israèl rohaniah.

Nanging pelataran sing ana ing sanjabaning Padaleman Suci, tinggalen wae, lan aja diukur; awit iku wus kaparingake marang para bangsa liya: lan kutha suci bakal diinjak-injak déning wong-wong mau patang puluh loro sasi. Lan Aku bakal maringi panguwasa marang saksi-Ku loro, lan wong loro iku bakal medhar wangsit sajrone sewu rong atus suwidak dina, nganggo kain kabung. Wahyu 11:2, 3.

Yokanan Pembaptis iku nabi pranala sing ngenali owahing dispensasi saka papan suci kadonyan menyang papan suci kaswargan, tanpa mangerteni kasampurnaning pakaryane dhéwé. Paulus iku nabi pranala sing ngenali owahing dispensasi saka Israel harfiah (bala tentara) menyang Israel rohani. Yerusalem sing katindhes nganti patang puluh loro sasi iku Yerusalem rohani.

“Wektu-wektu sing kasebut ing kéné—patang puluh loro sasi,” lan “sewu rong atus sawidak dina”—iku padha, padha-padha nggambarake mangsa nalika pasamuwan Kristus bakal nandhang panindhesan saka Roma. Sewu rong atus suwidak taun kaunggulan kapapaan diwiwiti ing taun 538 M., mula bakal rampung ing taun 1798. Ing wektu iku sawijining bala tentara Prancis mlebu Roma lan ndadekake paus dadi tawanan, lan dheweke mati ana ing pembuangan. Sanadyan sawisé kuwi ora suwé banjur kapilih paus anyar, hirarki kapapaan wiwit wektu iku ora tau manèh bisa ngasta kakuwatan kaya kang biyèn tau diduwèni.” *The Great Controversy*, 266.

Paulus ngidentifikasi bilih ing mangsa transisi ingkang kalampahan wonten ing sajarah salib, Yerusalem rohaniah ingkang “ana ing luhur,” dados kutha ingkang kapilih déning Allah kanggé mapanakaké asmanipun, lan Yerusalem harfiah mandheg dados Yerusalemipun ramalan Kitab Suci.

Amarga Agar iku Gunung Sinai ing Arabia, lan cocog karo Yérusalèm kang saiki ana, lan lagi kaiket ing pangawulan bebarengan karo anak-anaké. Nanging Yérusalèm kang ana ing dhuwur iku mardika, yaiku ibu kita kabèh. Galatia 4:25, 26.

Bebener iki wigati banget supaya dipahami kanthi bener, lan panrapan palsu tumrap Yérusalèm harfiah minangka pralambang ramalan Kitab Suci iku kalebu pérangan saka panyasatan sing digawé déning para Yesuit kanggo ngrusak bebener manawa paus Roma iku antikristus. Piwulang palsu mau ngasilaké kapracayan ing sajroning Protestanisme murtad sing ndadèkaké wong-wong mau kanthi kliru ngarahaké pandelengé marang bangsa Yahudi Israel modhèren minangka pralambang ramalan. Yérusalèm harfiah mandheg dadi Yérusalèmé Gusti Allah ing jaman salib.

“Kutha Yérusalèm wis ora dadi papan suci manèh. Laknat Allah tumiba ing kono amarga panolakan lan panyaliban Kristus. Noda peteng kaluputan dumunung ing ndhuwuré, lan ora bakal manèh dadi papan suci nganti wis diresiki déning geni-géni pamurnèn saka swarga. Nalika bumi iki, kang kena laknat marga saka dosa, diresiki saka saben rereged dosa, Kristus bakal ngadeg manèh ing Gunung Zaitun. Nalika sikilé ngambah ing kono, gunung iku bakal pecah dadi loro, lan dadi dhataran kang amba, kang wis disawisaké kanggo kuthané Allah.” *Review and Herald*, 30 Juli 1901.

Pentingé pambédan antarané Yerusalem harfiah lan Yerusalem rohaniah bakal dipunrembag nalika kita nimbang wangsit Kristus bab pungkasaning jagad. Kang kaping papat Daniel nyebat “pangurbanan sadina-dina,” yaiku ing bab sewelas.

Lan lengen-lengen bakal ngadeg ing sisihé, lan bakal najisi pasucèn kang kuwawa, lan bakal nyingkiraké kurban saben dina, lan bakal masang pangawijining nistha kang ndadèkaké karusakan. Daniel 11:31.

Ayat iki nedahaké pakaryané Roma kafir nalika ngangkat kapausan lenggah ing dhampar bumi ing taun 538. “Tangan-tangan” iku nggambaraké kakuwatan militèr Roma kafir kang ngadeg mbéla kapausan, diwiwiti déning Clovis, raja bangsa Franka, ing taun 496. Manéka raja Éropah padha makarya kanggo ngukuhaké panggonané kapausan sawisé Clovis, nanging ayat iki nedahaké patang prakara kang ditindakaké para raja Éropah (tangan-tangan) kanggo kapausan, sawisé padha nerak lumantar mbentuk aliansi gréja lan nagara karo sundel Tirus.

Sawisé padha ngadeg kanggo ndhukung kepausan, wong-wong mau “ngregeti” utawa ngrusak kutha Roma, kang dadi pralambang kakuwatan tumrap Roma kapir lan Roma kapausan. Pangregetan kang kasebut ing ayat iku kalakon bola-bali sajrone taun-taun kang lumaku, nalika kutha Roma digawa ana ing sangisoré serangan militèr kang tanpa pedhot. Para ratu Éropah iku (lengen-lengen) uga bakal “ngilangaké kurban sadina-dina.” Tembung Ibrani kang dijarwakaké “ngilangaké” ing ayat iki dudu “rum,” kaya ing pasal woluh. Ing ayat iki, tembung kang dijarwakaké “ngilangaké” yaiku “sur,” lan tegesé nyirnakaké. Lengen-lengen para ratu Éropah bakal nyirnakaké panentangan kapir marang munggahe kepausan ing taun 508. Banjur ing taun 538, lengen-lengen mau bakal masang kepausan ing dhamparing bumi. Banjur ing Konsili Orléans, ing taun iku uga, kepausan ngleksanakaké sawijining angger-angger bab dina Minggu.

Minggu minangka dina pangibadah iku kang déning Sister White sinebut sabat “brahala”, lan panyembahan brahala iku minangka teges Alkitabiah kang sampurna tumrap tembung “nistha”. Ing taun 538, lengené Roma kapir ngedegaké nistha kang ndadèkaké sepi.

“Kabeh wong sing bakal ngluhuraké lan nyembah sabat brahala, yaiku sawijining dina sing ora diberkahi déning Gusti Allah, padha mbiyantu Iblis lan para malaékaté kanthi sakèhé kakuwatan saka kabisan kang diparingaké Gusti Allah marang wong-wong mau, kang wus padha diselewengaké kanggo panggunaan kang luput. Diilhami déning roh liya, kang mbutakaké pangrasa pambédané, wong-wong mau ora bisa weruh yèn pangluhuran dina Minggu iku sakabèhé minangka pranatané Gréja Katulik.” Selected Messages, buku 3, 423.

Ramalan lan sajarah nyengkuyung penerapan sing lagi wae kita tetepaké tumrap ayat telung puluh siji. Nalika kita ngandika manawa ramalan nyengkuyung penerapan iki, kang kita maksud yaiku yèn ana ramalan-ramalan liyané sing ngrembug prakara-prakara kang padha iki, tanpa saiki nggawa prakara-prakara iku menyang sajroning pirembukan. Kaping lima lan pungkasané Daniel migunakaké tembung “the daily,” iku kapanggih ana ing bab rolas.

Lan wiwit wektu kurban sabendina bakal disingkiraké, lan jejjikan kang ndadèkaké sepi bakal didegaké, bakal ana sewu rong atus sangang puluh dina. Begja wong kang ngentèni, lan tekan ing sewu telung atus telung puluh lima dina. Daniel 12:11, 12.

Pameca lan sajarah nedahaké yèn ing taun 508, perlawanan marang munggahe kakuwasan kapapaan sajatiné rampung, nalika sing pungkasan saka telung alangan géografis (bangsa Goth), kacabut kaya kang kasebut ing Daniel pasal pitu.

Aku nggatekake sungu-sungu mau, lan lah, ana sungu cilik liyane metu ana ing antarané, ing ngarepé sungu iki telu saka sungu-sungu kang kapisan padha dicabut nganti oyod-oyodé; lan lah, ana ing sungu iki mripat kaya mripaté manungsa, lan cangkem kang ngucap prakara-prakara gedhé. Daniel 7:8.

Telung sungu sing disirnakaké iku kagambar ana ing loro loh suci, lan nalika sing katelu saka telung pepalang géografis mau diusir metu saka kutha Roma, ing taun 508, panentangan marang tuwuhé kakuwasan kepausan banjur disingkiraké. Panyetegan sing katandhakaké ing ayat sewelas iku nglambangaké telung puluh taun antarane 508 lan 538. Iku nandhani telung puluh taun nalika ancang-ancang kanggo ngedegaké manungsa duraka ana ing Padalemané Allah wis kalaksanaké.

Tembung sing dipunjarwakake dados “kapundhut” ugi inggih punika “sur,” tegesipun nyingkirake, lan ing taun 508, perlawanan tumrap munggahipun kepausan dipun-singkirake (kapundhut). Wiwit tanggal punika, sewu kalih atus sangang dasa taun nuntun panjenengan dumugi 1798, lan tatu mematikaning kepausan. Sewu tiga atus tigang dasa gangsal dinten nuntun panjenengan dumugi kuciwa ingkang kapisan, lan wiwitaning wekdal tundha ing pungkasaning taun 1843. Ayat punika njanjekake berkah dhateng tiyang-tiyang ingkang “rawuh” dumugi 1843. Tembung “rawuh” tegesipun ndemek. Dinten kapisan taun 1844 nandhani kuciwa ingkang kapisan, nanging dinten pungkasan taun 1843 ndemek wekdal kapisan taun 1844. Dinten pungkasaning satunggal taun ndemek dinten kapisaning taun salajengipun. Berkah ingkang kaiket kaliyan tanggal punika dipunteguhaken déning sajarah lan wangsit.

Kita badhé nerusaké pangrembag kita bab tegesipun “the daily” minangka kayektèn dhasar ing artikel salajengipun.

“Kabèh pesen sing kaparingaké wiwit taun 1840–1844 kudu saiki digawe kanthi kakuwatan, awit akèh wong sing wis kelangan pituduhé. Pesen-pesen iku kudu digawa marang kabèh gréja.

“Kristus ngandika, ‘Rahayu mripatmu, awit mripatmu padha ndeleng; lan kupingmu, awit kupingmu padha krungu. Amarga satemen-temene Aku pitutur marang kowe, manawa akeh para nabi lan wong mursid kang kepéngin ndeleng samubarang kang padha kokdeleng, nanging ora padha ndeleng; lan krungu samubarang kang padha kokrungu, nanging ora padha krungu’ [Matthew 13:16, 17]. Rahayu mripat kang nyumurupi prakara-prakara sing kasumurupan ing taun 1843 lan 1844.

“Pesèn iku wis kaparingake. Lan ora kena ana panundhan sajroning mbaleni pesèn iku, amarga pratandha-pratandha jaman lagi kaleksanan; pakaryan panutup kudu rampung. Pakaryan gedhe bakal kalakon sajrone wektu cekak. Ora suwe bakal ana pesèn kang kaparingake miturut panetepane Gusti Allah, lan pesèn iku bakal saya ngrembaka dadi sesambat sora. Banjur Daniel bakal ngadeg ana ing pandumane, kanggo maringi paseksene.” Manuscript Releases, volume 21, 437.